

ми мжжъ и азъ, бѣхме двѣ жертви на единъ неравенъ бракъ.

«Тогава тѣ ме приемаха въ срѣдата си, защото притворствувахъ, макаръ и да ме съжаляваха. Днесъ тѣ ме ругаятъ, защото съмъ искренна, а тайно ми завиждатъ!

» Днесъ тѣ искрено въ душата си желаятъ да сж на моето мѣсто, но тѣй че никой да ги незнае; и като видѣха, че азъ разкъсахъ булото, съ което тѣ още ходятъ по улицата съ своя срамъ, искатъ да заклѣймятъ мене.

«Колкото и да ме клѣймятъ, — казвамъ ви го открито, нѣма да отстъпна, защото разбрахъ, колко леко е на душата да живѣешъ сама, но върна на себе си, отъ колкото да си заобиколена съ мнозина, а да си чужда на душата си» . . .

При всѣка мисль ояитѣ ѝ озарѣваха мълнии на буритѣ, що се издигаха въ душата ѝ и тя едва прочете послѣдния редъ. Въ нѣколко минути тя изживя цѣлия си животъ. И когато свърши, тя почувствува, че е казала много малко отъ онова, що тежеше на гърдитѣ ѝ, че е изтървала не една, не двѣ, а много, много мисли, които години сж задѣвали нейния умъ. Тя виждаше, че е написала само една малка частица отъ оня жупелъ на мисли и чувства, що като вулканъ клокочатъ въ нея, но нѣмаше сила, нѣмаше срѣдства да изкаже всичко.

А тѣй много и силно желаше да изкаже онова, що немирствуваше въ душата ѝ.

Взе още веднажъ перото, ала мислитѣ ѝ се прѣвиваха една въ друга, чувствата ѝ се сливаха въ една мощна вълна, която тя неможеше да прѣдолѣбе и въ безсилие само додаде:

«Немога повече да пиша. Ако желашъ, напиши отъ моя страна, каквото намиращъ за умѣстно. Напиши всичко, каквото ти мислишъ, че би те извинило прѣдъ обществото, на което ти тѣй много искашъ да служишъ. Азъ ще го подкрепя».

Ана.

И захвърли перото безсилна да пише повече.

VII.

Сутринята слѣдъ срѣщата Николаевъ се пробуди изморенъ. Цѣлата ноцъ го измжчваха странини и мжчителни сънища: присъни му се, че кучета го гонятъ; че босъ